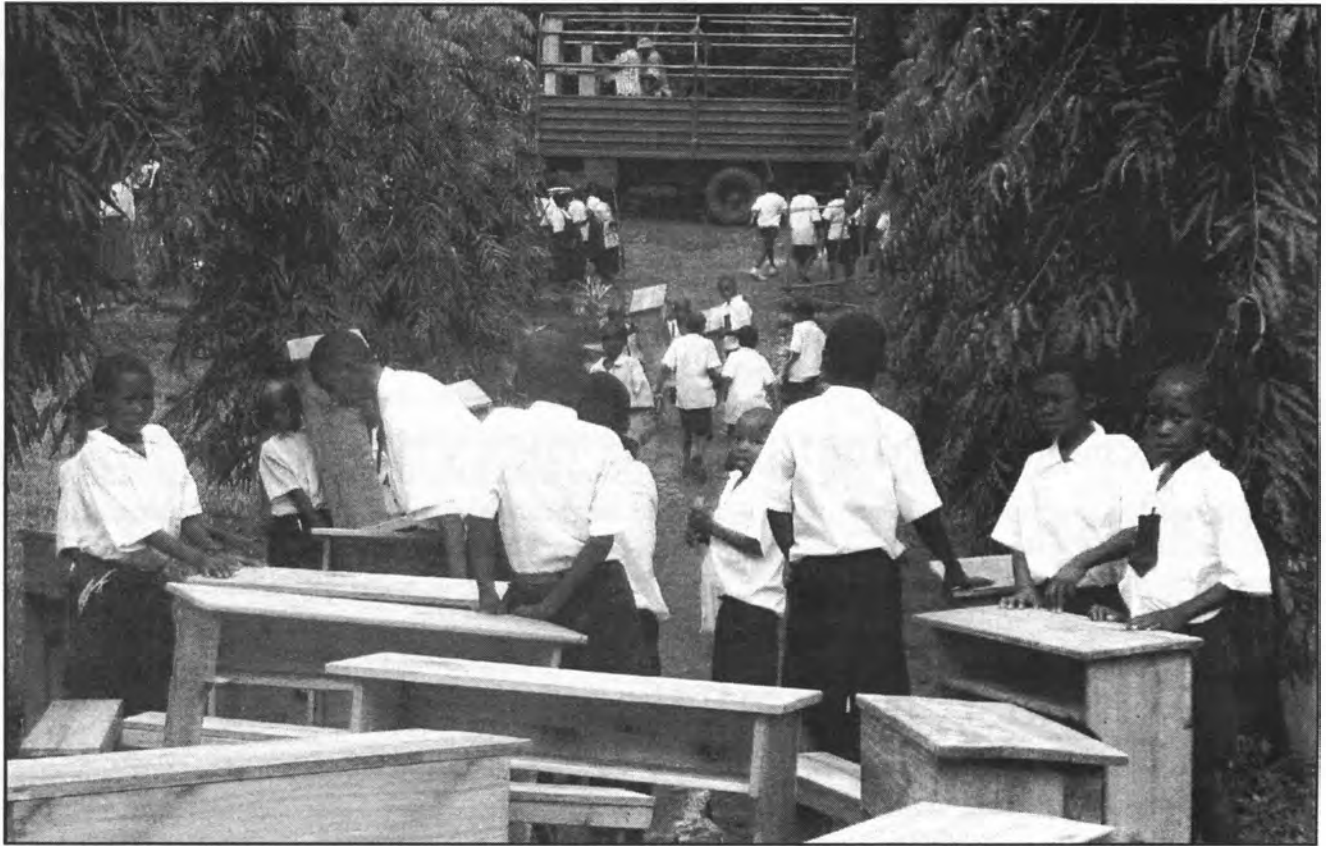

Uhusiano-tiedote 2/2008

**Ei yksi koira surmaa norsua
eikä yksi sormi kirppua
(Afrikkalainen sananlasku)**

Sisällys

Pääkirjoitus 2

Arvokeskustelua kaivataan 2

Tankar från Uhusiano-seminariet 3

Hyvä paha projekti 4

Seminaarivieraiden kommentteja 6

Mitä teemme nyt ja
lähitulevaisuudessa 8

Selkeästi määriteltyä
kumppanuutta 10

Kädentaitoja ja koulutusta 12

Yksi järjestö, monta hanketta 13

Uhusiano ry 16

Marja-Liisa Leinon perintö

Kun puhutaan järjestöstä, usein ensimmäiseksi sen ajattelee ikään kuin henkilöksi joka päättää ja tekee. Onhan se niinkin, mutta kuitenkin jokainen teko ja päätös on lähtöisin järjestön yksittäisistä jäsenistä. Usein vieläpä niin, että päätökset ja toiminta ovat pääosin muutamien aktiivisten jäsenten aikaansaannosta.

Järjestön toimivuus tai toimimattomuus ovat siis meistä jäsenistä kiinni.

Joskus yksittäiset jäsenet tuntuvat lähes korvaamattomilta, sillä heidän vastuullisuutensa, aktiivisuutensa ja osaamisensa on niin suurta, että sellaisen työpanoksen korvaaminen tuntuu jättiurakalta. Uhusianon taloudenhoitaja ja perustajajäsen Marja-Liisa Leino, joka kuoli loppukesästä sairauden murtamana, oli juuri tällainen kantava hahmo, jota ilman nykyistä Uhusianoa on mahdoton kuvitella. Pait-si että teki työtä monen ihmisen edestä, hän oli myös jatkuvasti ajan hermolla ja oli valmis huolehtimaan asioista, jos kukaan muu ei sitä tehnyt. Tehtävät Marja-Liisa hoiti vaikka keskellä yötä, jos aikataulu sitä vaati. Samalla hän pyrki löytämään aina parannettavaa ja uusia tapoja Uhusianon työhön. Tämä jatkuva kehityspyrkimys yhdistettyinä jatkuvaan ajan hermolla olemiseen ja mahtavaan kokemukseen loi osaamista jota voi vain kadehtia.

Me voimme vaalia Marja-Liisa Leinon muistoa parhaiten jatkamalla Uhusianon kehitysyhteistyötä ja tekemällä sitä yhä paremmin.

Vilppu Palmberg, Uhusiano ry:n puheenjohtaja

Arvokeskustelua kaivataan

Ohjelmajohtaja Maija Sepon selvitystä Kepan tulevaisuudennäkymistä odotettiin kiinnostuneesti seminaarissa. Kepa on Kehitysyhteistyön palvelukeskus, jolla on 280 jäsenjärjestöä. Se on katto-, edunvalvonta- sekä yhteistyöjärjestö. Sen tärkeimpänä tehtävänä on huolehtia järjestöjen toimintamahdollisuuksien säilymisestä ja parantaa niitä suhteessa ulkoministeriön rahoitukseen, mutta myös laajemmin. Kepa kouluttaa ja pitää esillä kovalla äänellä täällä Suomessa kehityspoliittisia kysymyksiä ja korostaa niiden tärkeyttä yhteiskunnalle, ohjelmajohtaja totea.

Edunvalvonta, hallintoputki ja toisinpäin ajattelua

Kepalle edunvalvonta on hyvin keskeinen asia. Maija Seppo pelkää, että kun järjestöt keskustelvat mm. hankehallinnon ulkoistamisesta, niin siinä järjestöt hukkuvat puhumiseen hallinnoinnista, tekniikasta ja rahataloudesta, kun keskustella siitä ”miksi teemme tätä” jää liian

vähälle. Mitkä ovat ne arvot, joita halutaan pitää esillä, joita hankehallintoputki ei saa tuhota, mitkä ovat ne tärkeät periaatteet jokaiselle tätä työtä tekeville ja mistä periaatteista ei haluta luopua. Vaarallisen ohjelmajohtaja Maija Seppo pitää ajatusta siitä, että kansalaisjärjestöt täydentäisivät virallista kehitysyhteistyötä. Järjestöt eivät ole eivätkä halua olla valtion virallista kehitysyhteistyöpolitiikkaa vastaan, mutta ne eivät myöskään halua täydentää suurta organisaatiota sille sopivalla tavalla, vaan haluavat tehdä itselleen tärkeitä asioita. Seppo on pohdiskellut sitäkin mahdollisuutta, että virallinen kehitysyhteistyö täydentää järjestöjen tekemää kehitysyhteistyötä. Järjestöt toimivat paljon laajemmalla alueella kuin valtio ja ne ovat olleet paljon pidempään tekemisissä kehitysyhteistyökuvioissa kuin mitä Suomen valtio. Siis voi ajatella myös niin päin, että valtio täydentää sitä työtä, jonka järjestöt ovat aloittaneet jo kauan sitten, sanoo Seppo. Hänen mukaansa Kepan on hyvin tärkeää keskustella järjestöjen kanssa, kirkastaa sitä arvopohjaa ja niitä tavoitteita, jotka järjestöllä itsellään on.

Sopimusten tärkeys

Kepan konkreettisia ja tärkeitä tehtäviä ovat Sepon mukaan järjestöjen kouluttaminen ja hankeneuvonta. Kepassa on siirrytty TAP-suunnitelmiin (Training and Advice Plan). TAP-suunnitelmat tarkoitta-

vat koulutus- ja neuvontasuunnitelmia, joissa Kepa sitoutuu antamaan tukea, neuvonta- ja seuranta-apua sekä koulutusta molemmille kumppaneille pohjoisessa ja etelässä. Kepa on pitää sopimusten tekemistä hyvänä, sillä järjestöjen oppiminen pitää olla pitkäjänteistä ja sitoutunutta, niin että tapahtuu muutosta ja osaamisen kasvua. Aikaisemmin Kepa on kouluttanut asiasta kiinnostuneita ihmisiä, mutta arvattavaksi on jäänyt aina se, siirtyykö tieto sitten hanketyöhön, pohtii Seppo. TAP-suunnitelmat ovat pitkäjänteisen suunnitelman alku.

Kepa linkittää, yhdistää ja seuraa

Kepan tärkeä tehtävä on myös Uhusianon tavoin liittää samalla alueella, samoissa maissa tai samojen teemojen kanssa tekevät järjestöt yhteen. Uhusianon hyvin suuri lisäarvo on se, että se tietää mitä muut tekevät samoilla alueilla. Morogorossahan on aivan poikkeuksellisen paljon suomalaisia järjestöjä. Kepan tehtävä on yrittää saada maakohtaisten sähköpostilistojen, maatapaamisten tai temaattisten tapaamisten avulla sellaisia järjestöjä yhteen, jotka voisivat oppia toi-

siltaan, linkittyä ja ryhtyä tekemään konkreettisesti yhteistyötä. Siihen liittyy hyvin tärkeänä tietysti toimintaympäristön seuraaminen. Juuri toimintaympäristö on Maija Sepon mukaan muuttunut viimeisten kymmenen vuoden aikana. Hänen mukaansa monet järjestöt ovat tehneet aika paljon työtä piittaamatta siitä, mitä ympärillä tapahtuu. Resurssit eivät ole riittäneet, eivätkä ajatukset ole riittäneet siihen mitä kohdemaassa tai ympäristössä laajemmin tapahtuu, Seppo sanoo. On tärkeää tietää kohdemaan kehityksestä ja muutoksista. Erityisesti tätä olemme yrittäneet pitää esillä, päättää Maija Seppo. Lisää ajatuksia on luvassa näitä alustuksia seuraavassa keskustelussa.

Maija Seppo, ohjelmajohtaja, Kepa

Seminaarinauhoituksen pohjalta muokannut

Marja-Leena Tihveräinen

Tankar från Uhusiano-seminariet 30.–31.8.2008

Som alldeles ny medlem i U-landsföreningen i Vasa var det med blandade känslor och en stor portion nyfikenhet jag anmälde mitt deltagande i Uhusiano-seminariet i Nurmijärvi i augusti 2008. Det skulle bli det första mötet med föreningsaktiva och engagerade människor utanför Vasagruppen, som jag hade kommit i kontakt med ungefär ett halvt år tidigare. Jag hade nog, som så många andra som inte är aktivt engagerade, under många år funderat på och diskuterat biståndsarbetets olika sidor från skilda utgångspunkter. Som regel är antalet frågor många fler än svaren, men nu skulle kanske endel frågetecken rätas ut i Nurmijärvi med hjälp av Uhusiano. Jag har haft tur som har fått komma i kontakt med projekt i Tanzania genom Vasagruppen, som på alla sätt har fått mig att känna mig välkommen i gemenskapen – och det var med tillförsikt och glädje jag bilade iväg söderut i ösregnet tillsammans med dem.

Jag visste att allt skulle gå mer eller mindre på finska, men det oroade mig inte trots att jag arbetar och lever på svenska – det jag var fundersam över var om jag alls skulle kunna hänga med och förstå vad seminariet egentligen handlade om, eftersom mina kunskaper var mer eller mindre obefintliga. Men man lär sig ju ingenting om man inte antar utmaningar – och att seminariet och seminariedeltagarna skulle vara med och forma mitt fortsatta intresse, förstod jag.

På vägen till Nurmijärvi besökte vi Marja-Liisa och Lloyd Swantz i Hartola. Det var en sällsam upplevelse att få träffa dem och jag började inse vidden av deras engagemang och insatser under alla deras år i Tanzania. En bättre start för mötet med Uhusiano kan man inte få. Seminariet väckte många frågor och några av dem fick jag svar på genom samtal med en del av deltagarna, som vänligt förklarade och redde ut begrepp. Andra frågor fanns kvar i huvudet på vägen hem

och endel finns ännu kvar. Uppläggningsen och presentationerna av de olika projekten var intressanta och informativa, det var säkert ganska skäpmat för många, men för mig var ju allt nytt. Tankar som seminariet väckte hos mig var att man aldrig kan vara för lyhörd i biståndsarbetet. Att man kanske måste närma sig en fråga på olika sätt för att inte bara få ett svar som anpassas till och förväntas i en viss situation. Att ingenting kan göras om det inte finns fullt förroende från båda hållen och att den viktigaste formen av kritik är självkritik. Och att den väg man följer borde bygga på konstruktivt samförstånd, något som säkert inte kan upprepas för många gånger och som inte alltid är så enkelt och lätt, vilket också belystes av endel seminariedeltagares erfarenheter i deras talturer.

Jag tyckte det var både nyttigt och intressant att delta i seminariet – och trots att jag ibland kände mig som ett skolbarn på sin första skoldag, så märkte jag att klassrummet var fullt med vänliga kamrater och att det kan bli både trevligt och uppbyggande att lära sig de kommande läxorna. Tack för ett lyckat första möte!

Meta Sahlström, Vasa

Hyvä paha projekti

Paneelikeskustelu Uhusiano-seminaarissa 2008

Hyvä paha projekti

Paneelikeskustelulla jatkettiin seminaarissa aamummallalla käsiteltyä aihetta, hankemuotoista kehitysyhteistyötä ja hankkeiden hallintoa. Panelistit edustivat pitkän linjan kokemusta ja myös erilaisia näkökulmia kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyöhön. Paneelin tarkoituksena oli keskustella hankemuotoisen kehitysyhteistyön hyödyistä ja haitoista asiaa hyvin eri näkökulmista katsovien ihmisten kesken. Osallistujia pyydettiin myös pohtimaan, olisiko hankkeiden sijaan mahdollista käyttää muita tapoja ja toimintamuotoja.

Määräpituus pakottaa analyysiin

Projekteilla on alku ja loppu ja kansalaisjärjestö saa yleensä rahoituksen vain kolmen vuoden hankkeelle kerrallaan. Lyhyestä kestosta on sekä etuja että haittoja. Harri Kivelän mukaan yksi eduista on se, että hanketta on suunniteltava huolella etukäteen, että toteutus muutamassa vuodessa onnistuisi. Hanketta on myös seurattava tarkasti ja siitä raportoidaan säännöllisesti varsin yksityiskohtaisella lomakkeella. Tämä pakottaa analysoimaan hanketta paljon myös sen ollessa käynnissä. Toisaalta heräsi kysymys, saadaanko käytännössä koskaan kolmessa vuodessa jotakin asiaa valmiiksi vai anotaanko hankkeelle aina uutta jatkoa muodossa tai toisessa. Birgitta Rantakari muistutti, että vie aikaa ennen kuin hankkeessa mukana olijat oppivat toimimaan yhdessä. Esimerkiksi hän nosti hiv-hankkeen, jossa on mukana monia kirkkokuntia roomalais-katolisista helluntailaisiin, tällaisen verkoston yhteistyön hiomisessa kolme vuotta on lyhyt aika. Leo Olasvirta kertoi periaatteen olevan, että tarve määrittää kuinka pitkään tukea jatketaan. Suomen valtio on tukenut esimerkiksi Palestiinan pakolaisjärjestöjen avustusjärjestöä UNRW:a jo viisikymmentä vuotta. Samoin aids-hankkeita on tuettu pitkään ja tuetaan jatkossakin. Hankkeessa on sykli eli kolmelle vuodelle asetetaan tavoitteet ja kun tavoitteet saavutetaan, voidaan määritellä uusia tavoitteita ja jatkaa työtä uudella kolmen vuoden hankkeella.

Aktiiviset ja strategistit

Yhtenä ongelmana hankemuotoisessa kehitysyhteistyössä on se, että saman teeman ympärillä tai samalla alueella toimii liuta erilaisia järjestöjä, ohjelmia ja rahoitusmekanismeja. Birgitta Rantakari kertoi Meksikon kansainvälisessä aids-kokouksessa syntyneen paljon keskustelua siitä, kuinka hiv-aids-teeman ympärillä tehtävä työ saataisiin organisoiduksi niin, että se parhaalla tavalla tavoittaisi ihmiset, joita varten sitä tehdään. Hankkeiden harmonisaation haasteena on taata eri toimijoille oma tilansa, mutta toisaalta lisätä niiden välistä yhteistyötä ja viestintää. Hankkeissa puuhamiehet ja puuhanaiset ovat usein aktiiviveja, ja on melkoista akrobatiaa vaativa työ saada nämä toimijat kohtaamaan ne tahot, jotka suunnittelevat strategioita. "Tämä on muuten maailmankokousten yksi iso haaste kun aktiiviset ja strategistit ovat samassa paikassa, niin toiset jakavat koke-

muksia ja toiset haluaisivat käydä syvällistä keskustelua. Odotukset ovat erilaiset", Birgitta Rantakari havainnollisti.

Kehitysyhteistyön kasvot

Vaikka projektit eivät suoraan vaikuttaisi valtiontalouteen makrotasolla, niin paikallisella tasolla ne voivat olla ainutkertainen ja korvaamaton esimerkiksi kylälle tai slummille joka ei saa apua muualta, totesi Leo Olasvirta ja kertoi näkevänsä projektimuotoisen yhteistyön täsmäapuna ja hyvin tärkeänä. Kansalaisjärjestöjen pienet hankkeet antavat myös kehitysyhteistyölle kasvot ja kontaktipinnan, minkä huomaa tiedotusvälineitä seurattaessa. Leo Olasvirta kertoi järjestöjen kehitysyhteistyön näkyvän melkein päivittäin ulkoministeriön lehtileikkeissä, suhteellisesti paljon enemmän kuin ne hankkeet, joihin on sijoitettu kymmeniä miljoonia kehitysyhteistyörahaa. Toimittajien on helppo tarttua kiinni konkreettisiin ja pienimuotoisiin hankkeisiin ja tehdä niistä juttu. Esimerkkinä Leo Olasvirta mainitsi kiistanalaisenkin Villa Karo -projektin, josta tehtiin pitkät jutut televisioon.

Tarpeesta tukeen ja mikrosta makroon
Parhaimmillaan yksittäisten hankkeiden menestystarinoista versoo hyötyä koko yhteiskun-

nan toiminnalle. ”Hankemuotoinen kehitysyhteistyö on se, jossa ihmiset, kehityksen tärkein yksikkö, pääsevät itse vaikuttamaan elämänsä, ensin paikallisella tasolla, kylissä ja muualla. Pikku hiljaa näitä ajatuksia ja innovaatioita voidaan viedä ylöspäin, rakenteisiin”, totesi Birgitta Rantakari alustuksessaan hankkeiden luonteesta. Hänen mukaansa hankkeet alkavat usein tekemisenä, josta esimerkkinä hän mainitsi oman kierrätyspaperista tehdyn helminauhansa, jonka tekijät ovat slumminaisia. Kyseinen hanke tuotti viime vuonna yli 100 000 dollaria, ja sen painopiste on siirtynyt tekemisestä myös ihmisoikeuksien puolesta puhumiseen. Projekti on antanut hiv-positiivisille naisille valinnan mahdollisuuksia ja tilaisuuden ajaa parempia elinoloja alueelleen. Hankkeiden hyötynä Rantakari mainitsi nopean liikkuvuuden ja kuvaili niitä yhteiskunnalle varsin edullisiksi laboratorioiksi, joissa voidaan kokeilla uutta asiaa ilman että siihen investoidaan tavattomasti. Laboratoriokokeilusta syntyy esimerkkejä toimivista malleista, joita voidaan laajentaa ja monentaa muillekin alueille.

Slummit ovat erilaisia

Hankkeet lähtevät parhaimmillaan ihmisten tarpeista. Birgitta Rantakarin mukaan hankkeessa voidaan noudattaa periaatetta, että se

suunnitellaan siellä missä ihmisten elämä on, sillä ihmiset itse tietävät, mitä on hyvä elämä ja ihmisten oikeudet toteutuvat siellä missä he elävät. ”Elämä jossakin slummissa Tansaniassa on aivan eri juttu kuin Suomen slummeissa ja Suomessakin Helsingissä ja Kilpisjärvellä on aika erilaisia asioita. Toisin sanoen ihmisiä kuunnellaan siinä, miten he elämänsä haluavat järjestää.” Siellä missä on puutetta, hankkeella voidaan vahvistaa sellaisia elementtejä, joita kehityksen myönteisen suunnan eteenpäin viemiseksi tarvitaan. Rantakarin mukaan hankkeet täydentävätkin hyvin muuta kehitystyötä. Esimerkiksi Namibiassa neljättä vuotta meneillään olevassa kaupunkisyrjäytymishankkeessa lähdettiin liikkeelle siitä, että ihmiset luettelivat tarpeensa ja niihin annettiin välitöntä apua. Nyt hankelaisia tuetaan itse tekemään niitä asioita eteenpäin. Hankkeilla onkin oma merkityksensä kun pyritään riippuvuudesta itsenäisyyteen ja itsenäisyydestä keskinäisriippuvuuteen.

Läpileikkaukset, painotukset ja periaatteet

Entä mitä kaikkea hankkeissa toimivan pitäisi nykyään osata ja tietää? Suomen uusi kehityspoliittinen ohjelma ja vuosituhattavoitteet ovat keskeisiä dokumentteja, joista löytyvät tärkeät kehitysyhteistyön painopisteet, kuten köyhyyden vähentäminen ja hiv ja aids sekä avainsanat kestävyys, talous, yhteiskunta ja luonnontalous. Birgitta Rantakari muistutti hankkeiden toimijoita pitämään muistissa myös läpileikkaavat teemat (tasa-arvo, haavoittuvat ryhmät, hiv ja aids), painotukset (ilmasto ja ympäristö, kriisien hallinta, rauhanprosessit) sekä periaatteet, joita tulee noudattaa (johdonmukaisuus, täydentävyys ja vaikuttavuus). Toisaalta Pariisin julistus vaatii harmonisaatiota ja tehokkuutta, niin että kaikki hankkeet, joita tehdään, olisivat jotenkin suhteessa toinen toisiinsa. Eikä pidä unohtaa, että omistajuuden tulee olla vahva, kumppanuuden tasaveroista, osallistumisen täysipainoista ja kaiken pitää tapahtua demokratian ja hyvän hallinnon merkeissä. Jos kaikki tämä osataan ja toimitaan sen mukaan, niin hankehallinto on mallillaan. Mutta miten kaikki tämä hoidetaan käytännössä vapaaehtois-toimintaan perustuvassa järjestössä?

Minun, sinun vai meidän hanke

Hankemuotoista kehitysyhteistyötä myös kritisoitiin, esimerkiksi siitä että hankehallinto on vapaaehtoisille toimijoille erittäin työlästä. Maija Seppo piti erityisen harmillisena sitä, että kauniista puheista huolimatta hankkeiden omistajuus pysyy pohjoisessa. Omistajuuden pitäisi olla hankkeen kohderyhmällä, mutta hallinnon kiemurat pakottavat pohjoisen järjestön hallitsevaan rooliin. Kehitysjargonin suuret sanat, kuten vaikka "omistajuus", saattavat merkitä eri asioita eri henkilöille, huomautti Aili Pyhälä. Tämän vuoksi olisi tärkeää, että hankkeen suunnitteluvaiheessa olisi aikaa puida hankkeeseen liittyviä asioita yhdessä, niin että osapuolet ymmärtäisivät hankkeen tavoitteet samalla tavoin. Etelän ja pohjoisen välinen vuorovaikutus on aina erittäin tärkeässä osassa kehitysyhteistyössä, konkreettisissakin, esimerkiksi rakennushankkeissa. Toisaalta vuorovaikutusta ja toisaalta oppimista on vaikea sisällyttää hankkeeseen. Tätä Maija Seppo myös kritisoi, hankerahojen käyttäminen moiseen tuntuu olevan miltei laitonta. Hanketyössä rajoittavina tekijöinä ovat sekä aika että raha. Erityisesti suunnitteluvaiheessa kohderyhmän osallistamiseen ei usein löydy riittävästi resursseja, kertoi Aili Pyhälä. Hänen kokemuksensa mukaan osapuolien yhteistyö tiivistyy vasta hankkeen käynnistyttyä, jolloin saattaa nousta esille uusia tärkeitä asioita, joita hanketta suunnitellessa ei oltu osattu ottaa huomioon.

Kuntatyön raskas byrokratia

Kuntien välisessäkin kehitysyhteistyössä käytetään hankemuotoista toimintatapaa. Marja-Liisa Swantz kertoi hankkeen vaatiman paperisodan olevan erittäin raskasta myös kuntaapuolen hankkeissa, erityisesti pienessä kunnassa resursseja hankehallinnon pyörittämiseen on vähänläisesti. Toisaalta juuri pienessä kunnassa, esimerkiksi Harto-

lassa, on ymmärretty molemminpuolisen oppimisen tärkeys ja yhteistyötä tansanialaisen kunnan kanssa on haluttu jatkaa. Myös Marja-Liisa Swantz oli vahvasti sitä mieltä, että lyhyessä ajassa ei ehditä hahmottaa erilaisia paikallisia toimintatapoja ja systeemejä, joiden tunteminen on tärkeä edellytys hankkeen toimivuudelle. Aili Pyhälä kertoi hankkeiden saaneen usein kritiikkiä kohdemaassa liian nopeasta toiminnasta: hanke toteutetaan ja pohjoinen osapuoli lähtee, mutta hanke on jäänyt kohderyhmälle vieraaksi eli omistajuutta ei ole syntynyt.

Money, money

Onko ulkoministeriöllä rahoittajana tavoite, että pienet hankkeet saataisiin koottua suuriksi kokonaisuuksiksi, joita mm. Raha-automaattiyhdistys suosii, kysyi Vanhustyön keskusliittoa edustava Jaakko Tuomi. Leo Olasvirta vastasi, että järjestöjen ryhtymminen toisiaan tukiviksi kokonaisuuksiksi helpottaisi kyllä valtion tuottavuusohjelman tavoitteiden saavuttamista, mutta korosti, että järjestöjen tulisi ryhtymyä itse, ulkoministeriö siihen pakota. Hän muistutti, että hanketuki on valtion rahaa, jota jaetaan käytännössä ilman vakuuksia, joten jonkinlaisia kontrolloita rahankäytölle tarvitaan. Tästä aiheutuu hankkeen toimijoille tiettyjä rajoitteita, mutta rahaa ei voida jakaa ilman seurantaa.

Seminaarivieraiden kommentteja →

Uhusianon seminaarit ovat perinteisesti koonneet yhteen kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyön parissa toimivia ihmisiä monilta tahoilta. Tämänvuotisen seminaarin paneeli oli kuin koko seminaari-idean tiivistelmä: suunnaton määrä kehitysyhteistyön kokemusta vuosien ajalta ja näkökulmia ministeriöstä ruohonjuuritasolle, kuntayhteistyöstä kattojärjestykseen.

Vaikka sekä kuntayhteistyössä että kansalaisjärjestöyhteistyössä toimitaan hankkeiden kautta, Harri Kivelä muistutti toimijoiden erilaisuuden aiheuttavan eroja myös toiminnan luonteeseen. Kun Suomessa kunnan virkamiehet tekevät kansainvälistä yhteistyötä, heidän palkan- ja juoksee ja kaikki kulut korvataan. Jos toimijoina esim. Tansaniassa on kunta tai valtion jokin organisaatio ja meillä kansalaisjärjestö, saat- taan joidenkin rahallisten korvausperiaatteiden ymmärtämisessä olla suuriakin ongelmia. Molemmissa kumminkin projektimuotoisella yhdessä oppimisella ja yhdessä onnistumisella on ratkaisevan suuri merkitys.

Lyhytaikaisuuden dilemma

Usein hankehallinnon byrokraattisuutta ja ras- kautta kritisoidaan lähinnä pohjoisen järjestön näkökulmasta. Aili Pyhälä nosti esille myös vas- taanottajamaan ongelmat projektien pyörteissä: projektien jatkuvuus on epävarmaa, koska ne ovat riippuvaisia lyhytaikaisista hankkeista. Tu- levaisuutta on vaikea ennakoida ja suunnitella, sillä tuen määrään, varmuuteen tai mahdolli- siin muutoksiin ei pystytä itse vaikuttamaan. Lyhytaikaisen hankkeen sijaan voitaisiin myös järjestöpuolella harkita käytettäväksi jonkinlais- ta budjettitukea. Globaalia vuorovaikutusta tar- vitaan. Ilari Rantakari tiivisti varmasti monen seminaarin osallistujan mietteet sanoessaan, et- tä pienimuotoisen yhteistyön edellytykset tulisi jatkossakin varmistaa. Eräänä mahdollisuutena olisi laatia kevyempi malli pienten hankkeiden hanketuella, esimerkiksi niin, että pienet järjes- töt ja hankkeet toimivat osana isompaa koko- naisuutta, vaikkapa kattojärjestön alla, tai sitten pienille hankkeille haettaisiin tukea eri luukul- ta. Kun panokset ja vaikutukset ovat isompia, myös kriteerien kuuluu olla tiukempia.

Pia Mäkelä, seminaarimuistiinpanojen pohjalta

Harri Kivelä, Vaasan kehityskaare

"Vaasan kehityskaare on perustettu kaksikymmentä vuotta sitten ja sen eri toimintasektoreilla on ollut 15 hyvinkin erilaista projektia. Vaasan näkökulma keskusteluun voisi olla sellainen, että me edustamme pientä järjestöä, jolla on monen eri alan projekteja riippuen toimintaryhmiemme osaamisalueista. Toisaalta Vaasan kaupunki on tehnyt myös suoraa kun- tayhteistyötä. Olemme nähneet nämä molemmat toimintaympäristöt."

Birgitta Rantakari, Helsingin diakonissalaitoksen kansainvälisen diakonian johtaja

"Meillä on tällä hetkellä hankkeita eteläisessä Afrikassa, temaattisesti lä- hinnä hiviin ja aidiin ja syrjäytymiseen liittyvissä kysymyksissä. Olen myös puheenjohtajana Suomen hiv-verkostossa, jossa on 35 eri toimijaa ja valtaosalla näistä on myös kehitysyhteistyöhankkeita. Globaalia näkökul- maa kehityskysymyksiin on tuonut toimiminen maailmanlaajuisissa orga- nisaatioissa vuosien varrella."

Leo Olasvirta, ulkoministeriön kansalaisjärjestöyksikkö

"Kansalaisjärjestöyksikkö on välissä roikkuja. Toisella puolella ovat suuret politiikkakokonaisuudet: kehitysyhteistyöpolitiikka, suhteet YK:n ja EU:n kautta, Maailmanpankin tai WTO:n neuvottelut. Toisaalta on ruohonjuu- ritason toiminta. Järjestöjenkin puolella on suuria kokonaisuuksia, mutta hoidamme myös hyvin pieniä, syliin mahtuvia hankkeita."

Maija Seppo, ohjelmajohtaja, Kepa

"Koen olevani etuoikeutettu, kun Kepa on tekemisissä sekä hyvin pienten että hyvin suurten järjestöjen kanssa, ja sen lisäksi me seuraamme globaa- lia kehityspolitiikkaa. Olen näköalapaikalla, josta voi seurata monia taso- ja ja sitä, miten ne liittyvät toisiinsa. Yksi pitkälle tulevaisuuteen ulottuva näkökulma on se, miten paljon kansalaisjärjestöt tukevat etelän kansa- laisyhteiskuntia, miten niitä pitäisi tukea, mitä olisi sen vahvistuminen ja miten se liittyy isompaan yhteiskunnallisen kehityksen kuvioon."

Aili Pyhälä, Suomen ympäristökeskus

"Edustan täällä tänään ihan vain omaa itseäni. Olen ollut Syken kansain- välisessä yksikössä tehtävissä, mutta minulla on myös muuta kokemusta kehityskaareista ja varsinkin hankkeista ihan paikalliselta tasolta. Edustan enemmän paikallista tasoa kuin valtion laitoksen näkökulmaa, mutta kyl- lä Sykessäkin toimitaan ihan laidasta laitaan sekä vastaanottajamaiden ympäristöhallintojen vahvistamiseksi kuin myös paikallistasolla."

Marja-Liisa Swantz, professori

"Menin Tansaniaan opettajaseminaariin opetustyöhön vuonna 1952 Suo- men lähetysseuran lähettämänä. Lasten synnyttyä vuodesta -60 eteenpäin ryhdyin tutkimustyöhön, jossa todella sai kokemusta hankehakemuksista. Johdin Suomen ensimmäistä kehitysohjelmaa, joka oli viisivuotinen Kult- tuuri ja kehitys -hanke Tansaniassa, ja olen ollut mukana myös esimerkiksi terveys- ja teknologiaprojekteissa. Kansalaisjärjestöille oli tärkeä ruohon- juuritason liike IGGRI, International Group for Grassroot Initiatives (kan- sainväliset ruohonjuuritason aloitteet). Nyt olen mukana Hartolan ja tan- sanialaisen Iramban piirikunnan välisessä kuntayhteistyössä, jossa on seitsemäs vuosi meneillään."

Mitä teemme nyt ja mitä lähitulevaisuudessa

Kehityspoliittisessa ohjelmassa kansalaisjärjestöille annetaan tärkeä rooli. Siinä katsotaan, että järjestöt ovat keskeinen kehitysyhteistyön kanava. Kokonaiskehitysavusta menee kansalaisjärjestöjen kautta noin 10–12 prosenttia. Määrä riippuu vähän tilanteesta, mm. päätöksentekovaltuudesta ja siitäkin, kuinka paljon kunakin vuonna uusia hankkeita hyväksytään tai hylätään.

Järjestöjen vaikuttamistyö on hyvin tärkeää. Esimerkiksi kehitysmaissa tyttöjen kouluun meneminen ei suinkaan ole itsestäänselvyys. Useimmiten pojat pannaan kouluun kun he kuitenkin perivät perheen omaisuuden. Meillä on monia järjestöjä jotka tekevät tätä työtä, tytöt kouluun. Siinä pidetään kokouksia palmun alla ja kerrotaan ihmisille miksi tyttöjen kouluttaminen on tärkeätä ja annetaan isien ja äitien vähän niin kuin itse keksiä idea.

Järjestöjen hyvän hallinnon *watch dog* -rooli on myös tärkeä. OECD:n, EU:n ja Suomen kehityspoliittisessa linjauksessa on todettu, että järjestöt vahtivat, että hallitukset toimivat kiltisti ja kuuliaisesti kansan hyväksi eivätkä rötöstele tai varasta instituution rahoja.

Palvelujen tuottaminen on tärkeä rooli, ehkä vähän väheksyttykin. Jos menee viikonloppuna urheilukentälle katsomaan kuka siellä tuottaa, esimerkiksi ohjaa nappulaklubin peliä, niin eivät siellä ole kunnan virkamiehet, eivät firmatkaan, vaan järjestöjen vapaaehtoistyön tekijät tuottavat tätä palvelua. Kansalaisyhteiskuntapolitiikan neuvottelukunnassa on laskettu, että Suomessa on 100 000 kansalaisjärjestöä ja niistä suunnilleen 70 000 on aktiivisia. Järjestökenttä on vahva voima, ihan korvaamaton voima.

Järjestöjen ulottuvuus. Ministeri Väyrynen totesi loppukesällä kehityspoliittisessa keskustelutilaisuudessa, että järjestöjen työ täydentää kehitysyhteistyökokonaisuutta. Se on vastapaino sille, että valtiota usein moititaan kehitysyhteistyön liiasta teoreettisuudesta ja ylätasoisuudesta. Järjestöjen työssä on ominaisuuksia, joita on vaikea milloin muilla konsteilla tehdä. Järjestöt menevät köyhiin kaukaisiin kyliin tai slummeihin, paikkoihin jonne virkamiehet harvoin eysivät. Järjestöt tekevät töitä sektoreilla, jotka ovat kehityspoliittisesti tärkeitä, esimerkiksi köyhyyssektorilla eli sosiaalisen kehityksen sektorilla, terveydessä ja opetuksessa tai tasa-arvon saavuttamisessa. Järjestöjen työ ulottuu laajalle ja vaikeisiin maihin, muun muassa Afganistaniin, Kuubaan ja Pohjois-Koreaan.

Järjestöjen palvelutuotanto on aika tehokasta, vaikka erehdyksiäkin sattuu. Kun toiminnassa on kymmeniä tuhansia vapaaehtoisia, on tietenkin selvää että kaikennäköistä aina sattuu, ei osata täyttää hienosti kaikkia lomakkeita tai tilintarkastuksissa tulee matkalaskuista moitteita.

Kehityspoliittisen osaston rooli

Keo tukee kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyötä noin 74 miljoonalla eurolla vuodessa, 10 prosenttia valtion budjetista. Keon osuus on ihan varteenotettavaa, kun ajatellaan että ulkoministeriössä on 50

yksikköä ja 12 osastoa.

Keo toimii 80 maassa. Tuen piirissä on tällä hetkellä kymmenen kumppanuusjärjestöä, kolme säätiötä, ja vielä toimintatukia ulkoministeriön Suomen YK-järjestöille. Hankkeita on 280, valtava määrä. Osa näistä ei näy hankkeina sinänsä, koska moni järjestö on osa kumppanuusjärjestöjen ohjelmaa. Kumppanuusjärjestöillä on yksi ohjelmakokonaisuus, mutta sen sisällä saattaa olla useita hankkeita.

Ministeriöt eivät ole operatiivisia instituutioita niin kuin esimerkiksi Suomen liikunta ja urheilu, joka panee lapset pelaamaan palloa Puistolantien kentällä. Ministeriöt ovat politiikkatason organisaatioita. Ulkoministeriö tuottaa ulkopoliittisia ratkaisuja, vaihtoehtoja, malleja, analyyseja, hoitaa valtioiden välisiä politiikan suhteita. Kehityspoliittisella osastolla tuotamme ennen kaikkea kehityspoliittista päätöksentekoa tukevaa tietoa. Toinen puoli tässä tilanteessa on se, kun valtion tuottavuusohjelman mukaan valtiolta vähennetään useita tuhansia ihmisiä. Suomen kansa ikääntyy ja yksityisellä sektorilla tarvitaan työvoimaa, veronmaksajat tarvitaan sille puolelle, missä yksityissektorin verotus- ja tuotantopohja on. Valtio ei saa ottaa liikaa työntekijöitä palveluun tästä Suomen kokonaistyövoimasta, koska yksityisen sektorin työvoimahuolto pitää turvata.

Ydintehtävä. Me emme siis tulevaisuudessa voi lähteä siitä, että tarkastaisimme vuosittain 120 kansalaisjärjestöltä tulevia uusia hakeuksia ja selvittäisimme kaikki pikku sotkut ja erehdykset. Tämä ei ole ministeriöiden ydintehtävä. Ydintehtävä on se, että tuotamme kehityspoliitikassa sitä tietoa, jota päätöksenteossa tarvitaan. Näkisin, että on kyllä ihan järkevää, että pienten ja keskisuurten järjestöjen hankekohtainen tuki ulkoistetaan.

Olemme saaneet aika paljon kiitosta siitä, että me, yksikköme viisitoista virkamiestä, olemme onnistuneet aika hyvin hoitamaan palvelutehtävämme. Välillä olemme tehneet virheitä, mutta yleensä työhöme ollaan tyytyväisiä. Nyt kun hankehallinto ulkoistetaan, ihmiset ovat huolissaan siitä, tuleeko hankehallinto paremmin hoidetuksi muualla. Mielestäni mikään ei estä sitä, että hankehallinto tulee paremmin hoidetuksi.

On ihmetelty myös sitä, tuleeko ulkoistaminen veronmaksajille yhtään halvemmaksi kuin viidentoista palkatun virkamiehen työ. On vaikea sanoa, mutta toisaalta ei pidä aliarvioida sitä aivovoimaa ja tekemisen voimaa, jota myös yksityisellä sektorilla ja kansalaisjärjestösektorilla on.

Näin se käy

Hankehallinnon eli palvelutuotannon ulkoistaminen, raporttien vastaanottaminen, niiden rahoituskelpoisuuden arvioiminen ja päätöksentekoesityksen tekeminen, päätöksenteko ja valmistelu, mitä hyväksytään, mitä hylätään, raporttien ja tilinpäätösten tarkastaminen, kaikki tämä ulkoistetaan. Kilpailutettu neuvottelumenettely on uuden EU:n lainsäädännön mukainen prosessi. Se on melko uusi ja meillekin opetteluun varassa oleva systeemi, koska se on ollut EU:ssa ja muussa lainsäädännössä vain pari vuotta. Kilpailutettu neuvottelumenettely tapahtuu siten, että panemme ilmoituksen valtion kilpailutusilmoitusten Hilma-kotisivuille. Pyydämme tarjouksia ja makamme kolmesta tai neljästä parhaasta suunnitelmasta esimerkiksi

30 000 euroa niille, joiden ehdotus valitaan lopputaloukselliseen. Valmis palvelumalli syntyy neuvottelumenettelyn eri vaiheissa. Tarjoaja suunnittelee hankepalvelun organisaation ja tarvittavat systeemit.

Suunnittelun ja vaikuttamistyön vapaus. Voi käyttää niinkin, että jokin konsulttifirma tekee tarjouksen, mutta huomaa ettei osakaan kaikkia kansalaisjärjestökuviota. Silloin konsulttifirma voi pyytää kumppaniksi jonkin kumppanuusjärjestön tai järjestön, joka tuntee asiat. Saattaa tulla sellaisia tarjouksia, että jokin konsulttifirma tekee yhteistyötä pienten järjestöjen kanssa, tai tarjoaja saattaa olla jokin tutkimuslaitos tai jokin kunnan palvelu. Tässä on suunnittelun vapaus ja vaikuttamistyön vapaus. Luemme kaikki tarjoukset, ongimme niistä jonkin yhdistelmän tai sitten rakennamme yhdistelmän, palvelun tuottamisen organisaation.

Hankehallinnon ulkoistamisesitys on hyväksytty nyt syksyllä. Tämän uuden palvelun tuottaminen alkaa luultavasti vuoden 2010 alusta, jolloin järjestetään vuosien 2011–2013 tuen hakukierros, jolloin uusi, ulkoministeriöstä ulkoistettu palvelun tuottamisen organisaatio voisi toimia. Tähän pyrimme.

Onnistuuko suunnitelma? Kuka tietää. Riski on tietenkin olemassa. Toisaalta tässä on hieno luova momentti: yritykset, konsulttiyritykset, kansalaisjärjestöt voivat itse keksiä hienoja uusia asioita, parempia kuin virkamiehet. Tässä on mahdollisuus. Mallit ovat olemassa ja meillä on oikein hyvä hankintaneuvonantaja, joka opastaa meitä tässä prosessissa.

Vaikka ulkoistamme hankehallintoa, se ei tarkoita että valtio väheksyisi järjestöjen kehitysyhteistyötä. Tämän ministeri Väyrynen on sanonut painokkaasti elokuussa 2008 ulkoministeriön avoimien ovien päivänä. Hän ei halua kansalaisjärjestöjä roskakoriin. Ulkoistaminen on kehityspoliittiselle osastolle ihanteellista, sillä voimme keskittyä enemmän politiikan tasoon keskusteluun järjestöjen kanssa, periaatedialogiin, keskustella enemmän esimerkiksi kauppapolitiikasta, ympäristöpolitiikasta, maataloustukien politiikasta ja monista muista kehitysmaita koskettavista asioista.

*Leo Olasvirta, kansalaisjärjestöyksikön päällikkö
Seminaarimuistiinpanojen mukaan muokannut
Elina Puhto*

Selkeästi määriteltyä kumppanuutta

Koulutus- ja neuvontasuunnitelmat

Koulutussuunnittelija Tiina Kontinen kertoi Kepan koulutus- ja neuvontasuunnitelmista. Idea suunnitelmasta, joka tehdään yhteistyössä suomalaisen järjestön, tämän tansanialaisen kumppanin, Kepan maatoimiston ja Kepan Helsingin koulutus- ja neuvontatiimin kanssa, esiteltiin järjestöille vuonna 2006. Vuosi 2007 oli ensimmäinen varsinainen vuosi, jolloin suunnitelmia neuvoteltiin ja toteutettiin.

Koulutus- ja neuvontasuunnitelman kehittäminen liittyi laajempaan Kepan etelän toimistojen roolin muutokseen. Aikaisemmat ”kenttätoimistojen yhteystoimitsijat” ovat tällä hetkellä ”maatoimistojen hankeneuvoja”. Samalla kuin työnimike muuttui yhteystoimitsijasta hankeneuvoksi aikaisemmat tehtävät – esimerkiksi järjestöjen rahaliikenteen käytännön hoitaminen tai kuljetusten järjestäminen – väistyivät ja tehtäväkenttään kuuluu entistä enemmän hanketyön suunnittelua ja seurannan tukemista sekä kumppanijärjestöjen kouluttamista. Hankeneuvojen pääasiallinen tehtävä on suomalaisten järjestöjen etelän kumppanuuksien tukeminen niin Suomessa kuin etelässäkin.

Maatoimistoja on tällä hetkellä Nicaraguassa, Mosambikissa ja Tansaniassa. Sambiassa on edelleen vuoden 2009 loppuun saakka hankeneuvoja.

Yhteistyön suunnittelun väline koulutus- ja neuvontasuunnitelmat (TAP) ovat helpottaneet yhteistyötä Kepan ja järjestöjen välillä. Samalla ne ovat olleet tehokas väline hankeneuvojen työn suunnittelemisessa. Aikaisemmin koettiin työn suunnitteleminen vaikeaksi: ei tiedetty etukäteen mikä järjestö tarvitsee millaisenkin palvelun mihinkin aikaan vuodesta. Usein vierailuista tiedotettiin hyvin lyhyellä tähtäimellä, ja usein saattoikin käydä niin, että hankeneuvojen palveluja olisi halunnut useampi järjestö samanaikaisesti. TAP on siis myös oiva sisäinen työn suunnittelun väline, jolla pystytään arvioimaan sitä mitä milloinkin järjestön kanssa etelässä tehdään ja miten yhteistyö voidaan aikatauluttaa ja sopia. Kepa tekee jokaisen TAP-järjestön kanssa yksityiskohtaisen suunnitelman siitä, minkälaisia palveluja kukin järjestö minäkin vuonna tarvitsee.

TAP-suunnitelmissa on kolme osa-aluetta. Ensimmäinen on informaation välittäminen, toisena konkreettinen hanketyöhön liittyvä suunnittelu ja seuranta ja kolmantena kapasiteetin vahvistaminen kummassakin maassa. Näiden eri osa-alueiden konkreettisista sisällöistä sovitaan järjestöjen kanssa käydyissä neuvotteluissa erikseen.

Koulutus- ja neuvontasuunnitelmilla halutaan tukea etelän ja suomalaisjärjestöjen yhteistyötä pitkäjännitteisesti. Mielenkiintoista on myös etelän kumppaneille joskus todeta, että suomalaisen kumppaninkin toiminnassa voi olla kehittämisen paikkoja.

Koordinaation tarve

Koulutus- ja neuvontasuunnitelmien tavoitteena oli myös Kepan maatoimistojen ja Kepan Helsingin toimiston välinen toiminnan koordinointi ja vuorovaikutuksen lisääminen järjestöjen yhteistyön

tukemisessa. Suunnitelmien kautta opitaan siitä, millaisia hankkeita on menossa ja miten palveluita voidaan kehittää järjestöjen tarpeita vastaavaksi.

Yleensä pienet ja keskisuuret järjestöt käyttävät Kepan kenttäpalveluita enemmän, sillä isommilla järjestöillä on omat yhteyshenkilönsä kohteissa.

Kontisen mukaan Kepa pyrkii parantamaan TAP-suunnitelmaa ja prosessia siten, että se toimisi kaikkien kannalta hyvin eikä olisi liian byrokraattinen tai raskas ja että sitä pystyisi käyttämään työsuunnitteluun. Järjestöjen pitäisi pystyä käyttämään suunnitelmia myös oman työnsä suunnitteluun ja sen avulla tarkentaa sitä, mitä voi odottaa ja vaatia Kepalta.

Kapasiteettianalyysi

Kepa on tehnyt monelle TAP-järjestölle organisaation kapasiteettianalyysin eli on katsottu millaisia koulutus- ja kehitystarpeita kumppanijärjestöissä on. Analyysi on toiminut järjestöjen työvälineenä niiden pohtiessa toimintansa epäkohtia.

Kepalla kapasiteettianalyysija ovat tehneet hankeneuvojat Tansaniassa ja paikallinen konsultti Sambiassa. He arvioivat esimerkiksi sitä, miten hallinto- ja päätöksentekomekanismit toimivat ja miten erilaiset sidosryhmät ja hallituksen jäsenet tietävät kokonaisuudesta. Järjestöjä arvioitaessa on käytetty kyselylomakkeita ja osallistavaa ryhmäkeskustelua. Analyysien tuloksista on keskusteltu yhdessä järjestöjen kanssa.

Ulkoministeriö kiinnostui

Ulkoministeriön kannalta olisi tärkeää löytää luotettavia järjestöjä tuen kohteeksi. Epäluotettava järjestö on aina riski, vaikka toisaalta ministeriössä on käytäntö, että uusi järjestö aloittaa pienellä tuella ja vähitellen rahaa annetaan lisää.

Ulkoministeriön Leo Olasvirta pohti ajatusta, että uuden kumppanuusjärjestöehdokkaan valinnassa pyydetäisiin Kepalta kapasiteettiselvitys. Konsultin käyttäminen on hänen mukaansa kohtuuttoman kallista.

Trace ja suomalaisten järjestöjen kapasiteettiarvioinnit

Kepa on tehnyt yhteistyötä Tansaniassa Trace-nimisen organisaation kehittämisjärjestön kanssa, joka on kouluttanut paljon myös paikallisia

kumppaneita. Tämän järjestön edustajia on tulossa Suomeen Kepan kustantamana ensi vuonna. Tämä tarjoaa erinomaisen mahdollisuuden suomalaisille järjestöille analysoida omaa toimintaansa tansanialaisten fasilitoimana. Tracen ammattilaisilla on jo hyvät tiedot suomalaisten järjestöjen kumppaneista. Oman järjestön analyysi ja analyysiraportin jakaminen omalle kumppanijärjestölle Tansaniassa on hyvä keino parantaa yhteistyötä ja kumppanuutta. Varsin useinhan tieto ja raportit kulkevat vain Tansaniasta Suomeen eikä toisinpäin.

Kepa Tansania toteutti Trace-järjestön fasilitoimana ”Tehokas hallinto” -koulutuksen suomalaisten järjestöjen kumppanijärjestöille. Koulutuksessa pyrittiin tehostamaan järjestön hallintoa ja koulutuksen aikana järjestöt kehittivät itselleen suunnitelman siitä, mitä he voisivat omassa järjestössään parantaa. Koulutukseen liittyy mentoointiprosessi. Tracen kouluttajat käyvät järjestöissä myöhemmin katsomassa, miten on mennyt ja onko vielä kysyttävää ja tarvittaessa tukevat. Tällaista konseptia pyritään kehittämään edelleen. Koulutusten tarkoituksena on synnyttää prosesseja järjestöissä ja niitä myös aktiivisesti seurataan koulutuksen jälkeen. Tansaniassa suurin etu paikallisille kumppaneille näissä koulutus- ja neuvontasuunnitelmissa on se, että ne ovat prioriteettiasiakkaita Kepan järjestämissä koulutuksissa.

Päivärahasuunnitelmia

Kepa on tehnyt periaatepäätöksen, että koulutuksista ei makseta erityistä päivärahaa. Niille jotka tulevat Morogoron ulkopuolelta, maksetaan matkakustannukset, ateriat ja majoitus. Ongelmana on ollut kaikille Tansaniassa työskenteleville tuttu päivärahakulttuuri päivärahakulttuuri päivärahakulttuuri – useat ulkomaiset järjestöt maksavat isoja päivärahoja ja julkisella sektorilla on totuttu päivärahoihin. Jokaisessa koulutuksessa keskustellaankin jonkin verran päivärahoista.

Seminaarissa oltiin yksimielisiä siitä, että suomalaisilla järjestöillä pitäisi olla yhtenäinen käytäntö päivärahan maksamisessa. Todettiin asian vaativan neuvotteluja kaikkien ulkomaalaisten järjestöjen kanssa, ei pelkästään suomalaisten.

Kontisen mukaan Kepa on teettämässä tansanialaisen lakimiehen kanssa selvitystä, jossa käsitellään Tansanian kansalaisjärjestöjen toimintaympäristöä. Selvityksessä on paljon kansalaisjärjestöläinsäädäntöön ja rekisteröintiin ja myös tilintarkastuksiin ja korruptioon liittyvää asiaa. Kepa on teettämässä tätä englanninkielistä selvitystä järjestöjen käyttöön, jotta ne hahmottaisivat, mitkä ovat kansalliset vaatimukset erilaisissa tilanteissa. Selvitys valmistuu ensi vuoden alussa ja sen sisällöstä järjestetään seminaari kaikille Tansaniassa toimiville järjestöille.

Tiina Kontinen, koulutussuunnittelija, Kepa

Seminaarimuistiinpanojen pohjalta muokannut Marja-Leena Tihveräinen

Kielikysymys

Tiina Kontisen alustuksen lomassa käytiin välillä vilkastakin keskustelua. Omaksi kokonaisuudekseen erottui kysymys, millä kielellä suunnitelmat, hankehakemukset ja -raportit ja muut dokumentit pitäisi olla.

Monilla varsinkin pienillä järjestöillä ei ole resursseja käännättää dokumentteja englanniksi. Englanti on kuitenkin ainoa yhteinen kieli etelän kumppaneiden kanssa. Ulkoministeriössä tullaan toimeen lähes millä kielellä tahansa, mutta kansalaisjärjestöissä asia on vähän toisenlainen. Kansalaisjärjestöjen jäsenten pitäisi pystyä lukemaan tekstit suomenkielellä, mutta kumppanimme tarvitsevat ne englannin kielellä ymmärtääkseen mistä on kyse. Jos taas yhteisesti päätetään, että tekstit käännätetään englanniksi, niin ne kulut täytyy ottaa huomion ns. asiaankuuluvina kuluina. Käännöksethän palvelevat kumppaakin osapuolta. Järjestön ratkaistavissa voisi olla se, kumminpäin sen tekee, kirjoittaako alun perin suomeksi ja kääntää englanniksi vai toisinpäin.

Seminaarilaisten keskustelussa kävi selvästi ilmi, että dokumenttien pitäisi olla suomenkielisiä ja kaikkien kansalaisjärjestöjen jäsenten luettavissa, mutta toisaalta etelän kumppania pitäisi kunnioittaa käännättämällä materiaali ymmärrettävälle kielelle. Järjestö on suomalaisena suomenkielinen, mutta kumppanit ovat muunmaalaisia. Tansanialaiset ovat aika lailla samanlaisen ongelman edessä – swahili vai englanti?

Keskustelupuheenvuoroista koonnut

Marja-Leena Tihveräinen.

Kädentaitoja ja koulutusta

Msingissä päättyy vuonna 2009 naisten koulutusprojekti, jonka vetäjä Beatrice Mrema on opettanut naisryhmille ompelua ja muita käsitöitä. Kylän ruukun- ja korintekijät ovat myös opettaneet perinteisiä taitojaan muille naisille. Noin vuoden ajan on käytössä ollut itse rakennettu hankkeeseen liittynyt työpaja, jossa harjoitellaan mm. batiikin ja kynttilöiden tekoa. Työpaja on kansanopiston naapurissa ja vuokrasopimuksen mukaan aamupäivisin sen opetuskäytössä. Tavoitteena on tehdä käsitöitä myyntiin. Sen vuoksi on harjoiteltu myös markkinointia. Msingissä on parhaillaan Etvon vapaaehtoisena suomalainen käsitöiden opettaja, joka tukee naisryhmän siirtymistä tuotantoon. Piakkoin siis työajassa aloitetaan myös kaupallinen tuotanto.

Näin ystävyysseuran kehitysyhteistyöhankkeiden pääpaino on vaihtunut aikaisemmasta yli vuosikymmenen kestäneestä pelkästä infrastruktuurin rakentamisesta henkisen ja taloudellisen tieto-taito pääoman kartuttamiseen. Rakentamishankkeiden aikana osin työleirien tukemina Msingin kolmeen kylään saatiin koulurakennuksia, terveysasema henkilöstön asuinrakennuksineen kuin myös kaivoja ja sadevesisäiliöitä. Myös pienviljelyprojekteja on tuettu.

Kummitoimintaa

Msingin kolmessa kylässä on noin sata kokonaan orpoa lasta. Kummiprojektilla on tuettu heidän koulunkäyntiään. Kummirahoilla on hankittu heille koulussa pakolliset univormut, jottei kenenkään koulunkäynti jää siitä kiinni. Univormut on tehty kansanopistolla oppilastyönä, jotta opiskelijat saavat harjoitustöitä. Toisaalta näin ne on myös saatu hyvin edullisin materiaalikustannuksin.

Kummirahoilla on hankittu myös kengät lapsille ja kouluihin oppimateriaalia kuten vihkoja ja kyniä. Lisäksi niillä on maksettu kaikille Msingin seiskaluokkalaisille tarjottua lisäopetusta, jonka tavoitteena on ollut menestyminen ala-asteen loppukokeessa. Koe pitää läpäistä, jotta yleensä voi ajatella jatkavansa yläasteelle. Aikaisemmin vain alle 10 noin 180 lapsen ikäluokasta on läpäissyt sen. Vuosina 2006–2007 ylimääräisen preppauksen jälkeen yli 70 prosenttia lapsista pääsi läpi. Koko preppaushomman taustalla on se, että kylään on valmistunut (osin rakentaminen edelleen jatkuu) oma yläaste. Sen käyminen on nyt taloudellisestikin mahdollista, kun ei tarvitse mennä kalliisiin sisäoppilaitoksiin muualle.

Koulutusta nuorille

Uudella tänä vuonna alkaneella projektilla etsitään erilaisia koulutusmahdollisuuksia orvoille ja vähävaraisille lapsille. Yläasteen lisäksi vaihtoehtoina on kädentaitojen opiskelu yhdessä kansanopiston kanssa järjestettävillä kursseilla. Projektin edetessä kartoitetaan myös mahdollisuuksia aloittaa oppisopimuskoulutus, jossa ammattilaiset opettaisivat taitojaan nuorille oppilaille.

Ensimmäisellä kansanopiston kurssilla on nyt 34 nuorta. Iältään he ovat 16–20 -vuotiaita. Sekä naisten koulutusprojekti että Työ- ja taitohanke saavat rahoitusta ulkoministeriön kehitysyhteistyövarois-

ta. Myös kummivarojen keräys Suomessa jatkuu. Omavastuuosuutta Msingin ystävyysseura on kartuttanut myös erilaisissa tapahtumissa lukuisilla toreilla toukokuun ja syyskuun välillä.

Työleirit jatkuvat

Oleellinen osa Msingin ystävyysseuran toimintaa on ollut alusta alkaen järjestää vuosittain suomalaisille halukkaille mahdollisuus päästä muutamaksi viikoksi töihin Msingiin. Yleensä tarjolla on ollut aputöitä rakennuksilla.

Tänä vuonna leirillä oli seitsemän suomalaista heinä-elokuussa. Seuraavaa porukkaa kerätään alkukesäksi 2009. Mukaan pääsee omakustannushintaan. Majoitus on Msingin kansanopistolla ja töitä tehdään yläasteen hyväksi. Perillä kylässä ollaan 2–3 viikkoa. Matkaan on mahdollisuus liittää ja aina on liitetty myös turistiosuus esim. Tansanian luonnonpuistoissa tai Sansibarilla.

Tulevaisuus askarruttaa

Ystävyysseuran yhteistyökumppanina Msingissä ovat olleet kylän hallinto ja kansanopisto sekä naisryhmä. Koko nyt jo kaksi vuosikymmentä kestänyt yhteistyö on perustunut yhdessä kyläläisten ja yhteistyökumppaneiden kanssa yhteisissä kylä- ym. vastaavissa kokouksissa sovittuihin hankkeisiin. Nyt uudeksi kumppaniksi on tulossa paikallinen alueen ensimmäinen kansalaisjärjestö, jonka on tarkoitus ottaa päävastuu hankkeista. Sitä ennen tämä uusi Songela-järjestö tarvitsee kuitenkin runsaasti koulutusta järjestötoiminnasta ja hankehallinnosta. Ystävyysseuramme tukee näin myös tansanialaisen kansalaisyhteiskunnan rakentamista.

Aikoinaan Msingin ystävyysseura hankkiutui Uhusianon jäseneksi, koska Singidan seudulla ei toiminut muita suomalaisia tai muitakaan järjestöjä. Yksi syy oli myös se, että Uhusianon kautta onnistuttiin usein saamaan auto jokavuotisille työleiriporukoille, kulkeehan tie Darista Msingiin Morogoron kautta. Nyt tilanne on muuttunut sikäli, että Singidan alueella toimii runsaasti erilaisia järjestöjä, myös muutama suomalainen.

Tulevaisuudessa mietityttää erityisesti se, että UM/Keo vaatii nykyään myös järjestöiltä professaalia otetta hankkeisiin. Siitä alkaa olla vapaaehtoisuus kaukana, olipa hallinto sitten Suomessa tai Tansaniassa.

Faktoja Msingistä ja ystävyysseurasta

- Msingi on noin 12000 asukkaan kunta Keski-Tansaniassa, 800 km Dar es Salaamista luoteeseen.
- Kylä elää auringonkukan viljelyllä.
- Sähköä ei ole paitsi kansanopistolla aurinkopaneelilla tuotettua.
- Msingi on ollut Hauhon ja Janakkalan ystävyyskunta vuodesta 1986.
- Msingin ystävyysseura on perustettu koordinoimaan yhteisiä hankkeita vuonna 1989.
- Seuralla on noin 100 jäsentä eri puolilla Suomea.
- Vapaaehtoinen jäsenmaksu 10 euroa.
- Kummeja on noin 40 ja kummilapsia noin 100.
- Kummimaksu on tällä hetkellä 25 €/vuosi.
- Seuralla on ollut erilaisia hankkeita Msingin alueella vuodesta 1991 lähtien.
- Työ- ja taitohanke jatkuu vuoteen 2012 saakka.
- Hankerahoituksesta on tällä hetkellä varmuus vuoteen 2010 loppuun.
- Msingin ystävyysseuran kotisivu: <http://msingi.friend.googlepages.com>

Hanna Antila-Andersson, Msingin ystävyysseura

Yksi järjestö, monta hanketta Setlementtinuorten liitto

Setlementtinuorten liiton hankkeet ovat pieniä. Lähes kaikki työ tehdään maanläheisesti kylä- ja paikallistasolla. Ilman kyläyhteisöjen innostusta hankkeitamme ei olisi.

Setlementtinuorten liitto aloitti työleiritoiminnan vuonna 1991. Sitä ennen Viittakiven tuki organisoii työleirejä, olihan Viittakiven opisto osa settlementtiliikettä. Hyvin moni tuntee Jorma Reinimaan, joka on työleirit aloittanut. Tätä jatkui aina vuoteen 2004 ja vuodesta 2004 alkaen ollaan tehty töitä sellaisen nimikkeen alla kuin Lasten ja nuorten koulu- ja terveysolojen kehittämishanke.

Tämän isoimmasta hankkeen alla on tehty pienempiä hankkeita, joita on mm. Support my school -hanke, joka keskittyy Pekomisege-sen kylään. Sitä on toteutettu vuodesta 2006 lähtien. Tuotamme myös terveys- ja liikuntakasvatusmateriaalia puskassa, vuoristossa tai maaseudulla eläville lapsille. Yhdessä mm. Liike ry:n kanssa tuotamme myös liikuntakasvatusmateriaalia.

Meillä on ollut asuntoja opettajille -hanke vuodesta 2005. Pulpetti-tempausta tehdään yhteistyössä suomalaisten kumppanien kanssa.

Kumppanimme Tansanian maaseudulla ovat paikalliset kyläyhteisöt ja päätyönämme on koulujen infra, eli me rakennamme. Meillä on tällä hetkellä käynnissä kaksi peruskoulua, kaksi opettajien asuntoa ja lisäksi pulpettihankkeita. Näillä hankkeilla on aika lailla suorat vaikutukset oppimistuloksiin. Yhteistyö kouluviranomaisten kanssa on kaiken A ja O. Kouluvirastot ovatkin olleet pitkäaikaisia yhteistyökumppaneita jo aikaa ennen Tansaniaalaisia järjestö-kumppaneita. Tällä hetkellä työskentelemme Morogoron, Mvomeron, Kilomeron ja Pwanin piirikuntien kanssa, joissa DEO (District Education Office) on yhteistyökumppani suoraan rakennustöissä ja rakennusvalvonnassa kohdekylien kanssa. DEO:n kautta tieto opettajista ja opettajien koulutuksista ja koulujen kunnosta ja koulujen tarpeesta ylipäättään tulee.

Me puhumme kokonaisvaltaisesta peruskoulutukseen vaikuttamisesta kylätasolla.

Kokonaisvaltaisudella tarkoitamme:

- koulutuksen infrastruktuurin parantamista, eli seiniä
- opettajien elinolojen parantamista kylissä eli opettajien asuntoja
- opetusmateriaalia niille sektoreille joilla se on puutteellista eli esimerkiksi terveyskasvatusmateriaalia
- Jatko-opintoihin kannustamista, Secondary School -kampanjat
- Suomalaisten vapaaehtoisten aktivoimista mukaan toimintaan eli leirit, kampanjat ja nuorisotoiminta

Terveyskasvatusmateriaalia maaseutukouluihin

Terveyskasvatusmateriaali keskittyy lasten perushygieniaopetukseen ja neuvontaan. Puhtaan veden- ja ruuan merkitystä korostetaan opetusmateriaalissa. Oppikirjoissa kerrotaan sarjakuvan keinoin, kuinka helposti omasta hygieniasta voi huolehtia. Lisäksi kirjasissa kerrotaan puutteellisen sanitaation seurauksista ja kuinka helposti

leviäviä tauteja voidaan välttää. Kirjat on suunnattu peruskoulun 1–3 luokille. Niitä jaetaan kaikkiin peruskouluihin Morogoron läänissä. Setlementtinuorten liiton ja kumppaneiden tarkoituksena on, että noin 600 peruskoulun 1–3 luokkalaiset saavat opetusmateriaalin käyttöön – vuoden 2008 lopulla. Opetusmateriaalit ovat suahilinkielisiä. Kirjat on tehty ja painettu Tansaniassa. Tässä työssä merkittävässä roolissa on yhteistyökumppanimme WEETU.

Setlementtinuorten liitto on tehnyt myös yhteistyössä suomalaisen Liike ry eli Liikunnan Kehitysyhteistyön kanssa liikuntapäiväkirjasen peruskoulujen 3. luokille. Kirja kertoo sarjakuvien ja liikunnan keinoin muun muassa reilusta pelistä, hiv/aids -asioista, malariasta ja alkoholiongelmista. Liike ry levittää kirjasta opettajien oppilaitoksiin ja Setlementtinuorten liitto kyläkouluihin erilaisten tempausten ja seminaarien yhteydessä. Tähän liittyen Setlementtinuorten liitto peruskorjaa myös jalkapallokenttää Pekomisegesen kylässä, joka on mukana liikunta ja terveyskasvatus -kampanjassa.

Tansaniassa kirjojen jakelu hoidetaan siten, että opettajille järjestetään seminaareja piirikunnittain. Siellä he voivat antaa palautetta ja keskustella kirjoista. Tämän jälkeen kirjat menevät kouluille ja ne jaetaan luokka-asteiden mukaan. Kirjaset on tarkoitus saada lukujärjestyksiin.

Protecting a tree

Tämä pienimuotoinen ympäristökampanja lähti käyntiin ikään kuin vahingossa. Huomasimme yhden oikein huonossa hapessa olevan puun Pekomisegesen koulun pihalla ja teimme sen suojelemiseksi pienen näytelmän.

Näytelmä tuotti sen, että koulun oppilaat suojasivat puun juuret ja lopettivat pangojen kanssa heilumisen puiden ympärillä. Jatkoimme seuraavilla leireillä ympäristön pengertämistä koska kyläläiset olivat jatkaneet sitä oma-aloitteisesti. Sitten pidimme pienen istunnon kolmen vuoristokylän kesken ja siellä selvitettiin asiaa ja ennen kaikkea sitä, mihin tällä hankkeella pyritään.

Tuloksena on ollut pieni, mutta tehokas eroosion vastustaminen, joka toistaiseksi ei ole vaatinut muuta kuin esimerkin ja innostuksen. Tulvaisuudessa on mahdollista, että yhteistyössä kylien kanssa mietimme myös puiden istutusta.

Ennen ja jälkeen. Olemme tehneet koululuokan katolle läpinäkyvän osan, joka tuo valoa liitutaululle.

Pulpetteja kouluihin

Pulpeteista on lähes jokaisessa koulussa kova pula. Yksi pulpetti maksaa 23–35 euroa. Olemme pitäneet yllä pulpettihanketta vuodesta 2005 ensin keräämällä siihen rahoitusta liikkeemme sisältä ja käyttämällä siihen UM-varoja, sekä vuodesta 2007 yhteistyöjärjestö Vesaisten kautta. Itse asiassa juuri viime viikolla sovimme 100 pulpetin toimituksesta, johon varat tulevat pääosin Vesaisten järjestämistä Tie Tansaniaan projektista. Tämän lehden kansikuvassa lapset kantavat pulpetteja Mifulun koulun pihalla vuonna 2006.

Opettajien asuntoja tarpeeseen

Opettajien asunnoista on kova pula maaseudulla. Tämä aiheuttaa opettajien vaihtuvuutta ja heikentää oppimistuloksia. Vuosien var-

rella olemme rakentaneet opettajien asuntoja Mifulun, Mongwen, Diovuvan, Mapangan ja Kirogan kyliin. Tällä hetkellä on työn alla Digalaman ja Yowen opettajien asunnot. Digalamassa muunnamme vanhan käytöstä poistetun rokotusaseman kahdeksi opettajan asunnoksi. Olemme kohdanneet Digalamassa monia vaikeuksia, esimerkiksi tulvivan joen kovien sateiden vuoksi jolloin kylään ei ole päässyt kuukausiin sekä ammattimiesten kanssa on ollut joitain ongelmia. Tämä kohde on ollut työn alla jo aika kauan, mutta nyt ollaan jo lähes luovutusvaiheessa.

Toinen nykyinen kohteemme on Yowen kylän opettajien asunto. Asuntoa aloitettiin rakentaa kyläläisten aloitteesta. Yowe oli meidän ja kumppanimme WEETUN (Wings Environment and Education Transform Unity) sekä kouluviraston kohde, mutta varsinaisen päätöksen rakentamisesta teki kylä itse. Tällä tarkoitan sitä, että kerroimme heille minkä verran varoja meillä on käyttää kylän perusopetuksen parantamiseen ja he kertoivat mitä puutteita heillä on. Lista oli pitkä. Kylästä puuttui luokkahuoneita, wc-tiloja, opettajien asuntoja ja pulpetteja. Kylän näkemys oli, että opettajien asunto on tärkein. Niinpä aloimme rakentaa yhteistyössä opettajien asuntoa.

Yhteistyössä muiden kanssa

Yhteistyö on meidän mielestämme ainut järkevä keino toteuttaa eri tyyppisiä hankkeita pienenä järjestönä. Teemme yhteistyötä mm. Vesaisten keskusliiton ja joidenkin heidän paikallisyhdistystensä kanssa, Liike ry:n kanssa, olemme aloittamassa mittavaa yhteistyötä Suomen Partiolaisten kanssa ja niin edelleen. Lisäksi teemme käytännön kehitysyhteistyötä yhteistyössä Äetsän kehitysmaaseuran kanssa. Suomen Setlementtiliiton paikallissetlementit tukevat työtämme.

Ilman yhteistyötä asiat vain ovat paljon monimutkaisempia.

*Harri Sarjanoja, Setlementtinuorten liiton
projektipäällikkö*

Faktaa setlementeistä

Setlementtityön synty liittyi Englannissa yliopisto-opiskelijoiden 1800-luvun puolivälissä alkaneeseen yhteiskunnalliseen ja sosiaaliseen heräämiseen. Vuonna 1884 perustettiin Lontoossa ensimmäinen setlementti. Ideana oli, että jäsenet asettuvat asumaan sen yhteisön pariin, jossa työtä tehdään. Suomeen idean toi Sigfrid Sirenus 1910-luvulla, ja vuonna 1918 perustettiin setlementtiliitto, joka tänä vuonna täytti 90 vuotta.

Setlementtiliike on poliittisesti ja uskonnollisesti sitoutumaton. Siihen kuuluu 38 jäsenyhdistystä, setlementtiä yli 50 paikkakunnalla. Ne ovat paikkakuntiansa palvelu-, sosiaali-, kasvat-, sivistys- ja harrastuskeskuksia.

Opinto- ja harrastustoimintaan kuuluu kansalaisopistot, kansanopistot, kerhotoiminta ja taideoppilaitokset. Sosiaaliseen työhön kuuluu asumisen palvelut, erityistukea tarvitsevat, monikulttuurinen työ, päihdetyö, rikosuhripäivystys, sovittelutoiminta, seniorityö ja vapaaehtois-työ. Varhais- ja nuorisotyöhön kuuluu päiväkodit, koululaisten iltapäiväkerhot ja nuorisotyö.

Setlementtinuorten liitto perustettiin vuonna 1974, josta lähtien se on toiminut setlementtiliikkeen nuorisotyön keskusjärjestönä. Toiminta-alueet ovat perusnuorisotyö, pienryhmätoiminta, kansainvälinen toiminta, lasten ja nuorten osallisuus ja vaikutusmahdollisuuksien luominen. Kehitysyhteistyö on Setlementtinuorten liiton keskeisiä työmuotoja.

Uhusiano-tiedote 2/2008

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa.

Toimittajat: Pia Mäkelä, Elina Puhto,
Marja-Leena Tihveräinen

Taittaja: Mikko Lehtinen

Grafiikka: Katti Ka-Batembo

Valokuvat: Georg Pimenoff, Harri Sarjanoja,
Erkki Andersson

Paino: Tehokopiointi, Tampere

Kansalaisjärjestöseminaari 10.12.2008

Vuoden toinen kansalaisjärjestöseminaari on 10.12.2008 Helsingissä. Kansalaisjärjestöjen edustajien lisäksi seminaariin kutsutaan kaikki ulkoministeriön osastot ja yksiköt. Ne kertovat mikä on kunkin kosketuspinta kansalaisyhteiskuntaan, mikä on kansalaisyhteiskunnassa tärkeitä, miten voitaisiin rakentaa ehjempi kokonaisuus, jossa ei toimi pelkästään virkamiehiä, vaan yhdessä suomalaisten järjestöjen ja paikallisten järjestöjen ihmisten kanssa kussakin maassa. Tätä voidaan edustavassa ja keskusteleavassa paneelissa.

Uhusianon hallitus 2008

Puheenjohtaja Vilppu Palmberg
Koulukatu 17 B 49, 20100 Turku
vilppu.palmberg@mol.fi
050-3565 204

Varapuheenjohtaja Heli Pimenoff, Kärppälä
heli.pimenoff@kopteri.net
050-3132 028

Sihteeri Elina Puhto, Helsinki
elina.puhto@netsonic.fi
040-7461 635

Muut varsinaiset jäsenet

Timo Helenius, Vammala
Niilo Kalsi, Kuopio
Harri Kivelä, Vaasa
Leo Lindstedt, Turku
Harri Sarjanoja, Espoo/Morogoro
Marja-Leena Tihveräinen, Vammala

Varajäsenet

Pauliina Aarnio, Vaasa/Swasimaa
Merja Airinto, Jyväskylä
Kari Lindstedt, Tampere
Kirsi Mankila, Hyvinkää
Pia Mäkelä, Espoo
Georg Pimenoff, Kärppälä
Jorma Tihveräinen, Vammala

Vuoden 2008 jäsenmaksut

Jäsenjärjestöt 30 €, henkilöjäsenet 20 €, eläkeläiset ja työttömät 10 €, opiskelijat 5 €.

Jäsenmaksu maksetaan Uhusiano ry:n VSOP:n tilille numero 566006-212195. Merkitse yhteystiedot (osoite ja sähköposti) tiedonanto-osaan. Jäseneksi voi liittyä myös Uhusianon kotisivujen kautta osoitteessa www.uhusiano.kopteri.net. Muista ilmoittaa yhteystietosi myös liittyessäsi netissä.

Järjestön kotisivut: www.uhusiano.kopteri.net.

Uhusiano ry

Uhusiano ry on aatteellinen yhdistys, jonka tarkoituksena on toimia yhteistyössä kehitysmaiden kansojen kanssa kulttuurien moninaisuuden tuomaa rikkautta vaalien.

Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys tukee sekä taloudellisesti että käytännön työhön osallistumalla kehitysmaissa toimivia ryhmiä, jotka pyrkivät ihmisten elinolosuhteiden pysyvään parantamiseen. Yhdistys pyrkii edistämään tasa-arvoisuuteen perustuvaa kanssakäymistä kehitysmaiden ja Suomen välillä.

Yhdistys pyrkii lisäämään suomalaisten tietoa kehitysmaista sekä vaikuttamaan yleiseen mielipiteeseen, valtiovaltaan ja yksityisiin kansalaisiin vastuuntunnon herättämiseksi käytännön toimintaa kehitysmaiden ongelmien ratkaisemiseksi.

Yhdistys on uskonnollisesti ja puoluepoliittisesti sitoutumaton.